

EL POU... CALENT

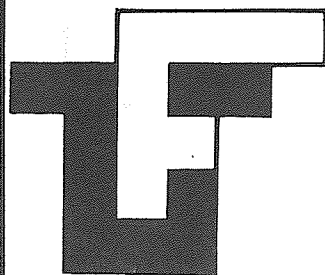
revista amb safareig

la garriga

LA PLAÇA ÉS MEVA!

tapissats ferran

Taller:
Ramón Pareras. 5
Tel. 871 45 75

Particular:
Tel. 871 49 43

Pâtisserie

PARTEGAS

Calàbria, 74 bis
LA GARRIGA

Tel. 871 44 22

CINE ALHAMBRA

actualitat

Carniceria - Polleria

Viñeto

Calàbria, 4
LA GARRIGA

Tel. 871 47 04

QUEVIURES I BOTIFARRES

C'AN TORRENTS

Bans, 86

FOTO-CINE

Andrew

Reportajes bodas
Fotos estudio
Fotos carnet en el acto

Calabria, 92
Teléf. 871 50 38

LA GARRIGA

Laboratorio aficionados
Artículos foto-cine
Fotocopias

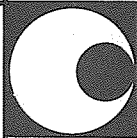
Enric Bartrina i Pera

PINTURA EN GENERAL

CARRER CAROL, 3
TELEFON 871 49 98
LA GARRIGA

CAFE BAR VILANOVA

SALA DE BILLARS
BON SERVEI - AMBIENT MUSICAL
CALÀBRIA, 108
LA GARRIGA

confort

rajols - ceràmica

ENCÀRRECS: BARBERIA JESUS_

C/. Cardedeu, 29 - Teléfono 871 40 63

LA GARRIGA

Benvolguts reis de l'Orient:

Abans de res us voldríem agrair el tractament tan planer que sempre heu permès a tothom. Tota la quitxalla se us ha adreçat sempre amb aquell entrançable «Queridos Reyes Magos», com aquell qui parla amb algun parent deixat al «pueblo». El tractament magestàtic ha quedat sempre reservat a la publicitat dels grans magatzems i als locutors de la televisió.

Suposem que ja no feu allò tan antiquat de portar carbó a qui no fa bondat. Ara el carbó ja està passat de moda, un pilotet d'àtoms d'urani és l'obsequi adequat, que qualsevol vailet o mossa entremaliat pot esperar d'uns sobirans, com vosaltres, que heu anat resistint amb eterna joventut totes les crisis monàrquiques de la història.

A la Garriga sempre us hem rebut bé, i més aquest any que teniu l'organitzador de l'arribada dintre la Casa Gran, o sigui que no patiu per això.

Ara bé, que no se us acudís de deixar els camells aparcats al mig del Passeig, que, a part

de la multa corresponent, se us els euduran ràpidament a la gàbia municipal per a bèsties incontrolables. No, de grua no n'hi ha aquí al poble, però potser s'aprofitaria alguna pala excavadora de les que estan esperant atentament la possibilitat d'enlerrocar algun edifici modernista de la Ronda del Carril.

Suposem que us deveu preguntar que què demanem per a nosaltres. Doncs, veureu, fa uns mesos hauríem demanat que al poble s'hi edités alguna revista que fos realment la veu de la Garriga. Ara no la podem demanar perquè ja la tenim amb majúscula i tot. Es veu que ens vau endevinar el pensament; si ens els endevineu tots de la mateixa manera, no els digueu, si us plau, ja que podríem acabar malament.

Sempre súbdits vostres,

ELS BUGADERS

P. D.: Si els vostres camells enyoren la sorra del desert tenim una sorrera de grans dimensions. S'hi trobaran com a casa seva.

COLLABORADORS

Aurora Otero
Aurelio Rodríguez
Esteve Mas
Francesc Archs
Jaume Guardis
Joan Garriga
Jordi Llimargues
Jordi Valls
Josep Mas
Josep Mosquera
Manuel Porter
Manuel Vilar
Martí Sunyol (2)
Matilde Martínez
Pep Torra
Quique Alcántara
Ramon Mercader

EL POU... CALENT

revista amb safareig

Director: Isabel-Clara Simó
n.º 3

Dipòsit Legal: B. 37 558-1978

El Pou... Calent, no es solidaritza necessàriament amb els treballs dels seus col·laboradors.

Redacció, administració i publicitat: Saturn. 2

Imprimeix: Impremta Tura
Calàbria, 12 - La Garriga

Preu: .50 pessetes

EN AQUEST NÚMERO PODREU LLEGIR

Brocal.

L'Ocell i la flor i altres coses.

M. Sunyol

Safareig.

El conflicte de Comère (entrevista).

L'Ascensor.

Adéu a Can Xic. J. Garriga
Darrera hora.

I ara a pasar-ho bé!

Per molts Pou... 's.

L'OCELL I LA FLOR i altres coses

Si, en vull parlar del muntatge poètic-musical de l'Antoni Molosa que ell i els seus amics oferiren al poble de La Garriga els dies 27 i 28 d'octubre a l'Escola de Música. I fer-ho comporta un cert risc, doncs és fàcil caure en fer una simple valoració crítica o explicativa; no voldria que fos així perquè l'esdeveniment s'endinsà per camins molt més subtils i delicats.

És evident que la majoria dels assistents es sentiren ben aïat dominats per una força intimista i poderosa que d'una manera imperceptible anà creant un clima afectiu i tens, perquè tenia les arrels en la profunda veritat d'una vida. És des d'aquesta òptica que vull parlar-ne.

L'Antoni Molsosa és un home jove, un poeta que s'està fent —és que deixa de fer-se mai, un poeta?— i un xicot que ha cercat també en la música, a través de la que ha pogut estudiar fins ara, la seva forma pròpia d'expressió. I aquests tres elements els ha posat al servei d'una veu interior que vibra en les seves mans, resplendeix en el seu esguard concirós i oscil·la apassionada, trista, lírica o esperançada en les inflexions del seu cant. Tot això ho oferí públicament, amb il·lusió, talment un acte de donació absoluta, acompanyat per uns amics fidels que comperengueren perfectament tot el que allò significava per a ell.

El muntatge, doncs, ens duu a unes consideracions que s'aparten en certa manera de l'estètica per endinsar-nos en el valor de la sinceritat. L'amor a la vida, la imatge o quasi vivència de la mort, la força insospitada de l'esperança, han estat ben sovint el substracte de l'obra de molts dels grans poetes que han sabut deixar que la paraula brollés lliure des de les essències vitals més íntimes. És precisament perquè l'Antoni Molsosa ha iniciat aquest camí que el públic assistent al recital en sortí amb l'ànim estranyament il·luminat, havent-ne sabut absorbir la dolorosa sinceritat. Heus ací perquè no puc fer-ne una crítica: seria tancar entre quatre parets la bellesa d'un ample somni.

El respecte, l'admiració i l'estima a un jove que, com ell, amb senzillesa però també amb fortitud, obres les portes del seu món interior i l'ofereix, talment un espill que compromet i obliga, ens pot fer pensar molt; potser, tot i no volent-ho, ens obligà, suauement i imperceptiblement, a fressar uns camins un xic massa oblidats, portant-nos a retornar als orígens, a les veritats existencials. Ens hem anat avesant a la superficialitat que ens envolta, als egocentrismes, a un ritme de vida exterior absurd;

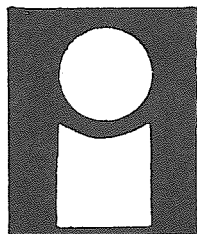
però quan, de cop i volta, se'ns fa vibrar la fibra més íntima —ja quasi oblidada—, veiem com una mena de llampec que ens assenyalava uns móns que creïem llunyans però que els tenim freqüentment a cada dia.

L'Antoni Molsosa i els seus amics —la Magda Dalmau, la Neus Vilaró, en Xavier Crusat, en Miquel de Carmen, en Josep Miró, en Salvador Segrelles, amb la lectura d'uns poemes i la interpretació d'una música senzilla però clara, ens han endinsat en el món del poeta, curull de riqueses ignorades, ric ja de vivències, misterioses i pregon. Ho han fet dignament, molt d'acord i a la mesura del que es volia. En el silenci final, quan l'Antoni, després dels aplaudiments, es disposà a cantar un bell poema d'en Joan Vinyoli, en el seu somriure tímid hi havia l'esclat d'un agraïment profund. Un agraïment semblant és el que potser li devem tots pel que ens ha donat.

Martí Sunyol i Genís

Ens plau publicar un poema de l'Antoni Molsosa:

«Oidà vingués un vent
que se m'endugués allà ben lluny,
on res no crema ni es fon,
on tot perdura més enllà de la nit,
on l'horitzó no té més horitzó
i on la mar no el limita cap més llindar;
allà, lliure de dolors i malalties
del cos i del cor
podríem viure feliços,
com poetes enamorats de la rosa,
estimant persones, oblidant idees i paraules,
car sols la veritat
imperaria en aquelles terres.
Quin somni, quina bella albada,
quina lenta tarda, quina suau capvespre,
quina nit tan acollidora
no tindriem allà.
Sempre, però, ens assalta l'amarg dubte
sobre l'existència del vent i la terra
on hauríem d'anar».

PINTOR P. IGLESIAS

Baños, 12
Teléfono 871 49 36
LA GARRIGA

JOIER I RELLOTGER

PADRÓS

Centre, 14

PODÒLEG
ARCADI
MARÍN

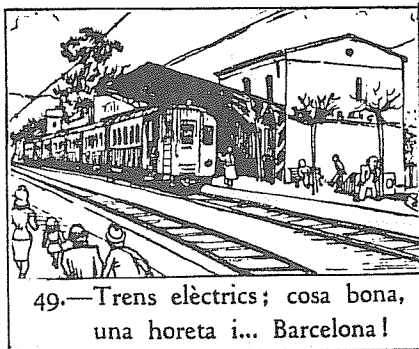
SAFAREIG

ENDEVINALLA

Surt quan vol i arriba quan pot.
Solució: El Pou... Calent.

CENTENARI

En el Centenari del pas del ferrocarril per la Garriga, reproduïm un dibuix extret de l'Auca d'en Josep Puig i d'en J. M. Serra de l'any 1946, mostra del progrés i modernització aconseguit en aquesta línia.

49.—Trens elèctrics; cosa bona, una horeta i... Barcelona!

CONTRAPUNTS A L'ESTATUT

Preàmbul:

Per fidelitat a aquests principis i per fer realitat el dret inalienable de Catalunya a l'autogovern, els Parlamentaris catalans proposen, la Comissió Constitucional del Congrés dels Diputats acorda, el poble català referma, les Corts Generals ratifiquen i a can Tura s'imprimeix el present Pou... Calent.

L'Estatut s'ha publicat en edició bilingüe de manera que si una cosa no li queda clara en una llengua la pugui buscar a l'altra i acabi de veure-la fosca.

El Pou... Calent va fer uns números de la rifa de Nadal com l'Estatut, és a dir, bilingües. El número és el 9966, que si es llegeix del revés diu si fa no fa el mateix; com l'Estatut.

8-1. Els ciutadans de Catalunya són titulars dels drets i deures fonamentals establerts a la Constitució.

8-1 bis. Que no els passi res.

Els embotits seran competència exclusiva de la Generalitat, sens perjudici d'allò que disposa l'article 26 de la Constitució; és a dir, que les botifarres ens les seguiran fent des de Madrid, incloses les que semblin de la Garriga. De xoriços n'hi seguirà havent per tot arreu.

9-18. L'artesanía és competència exclusiva de la Generalitat.

9-18 bis. Com a prova claríssima,

el Diari Ocial es farà en caligrafia.

9-17. És competència exclusiva de la Generalitat la pesca en aigües interiors, cria i recollida de mariscs, aqüicultura, caça i pesca fluvial i lacustre.

Al Congost no hi tindrà pas gaire feina.

La policia autònoma en comptes de boina portarà barretina i en comptes de porra una falç.

31-2: Els membres del Parlament de Catalunya seran inviolables.

Ho diem per si algú tenia males intencions.

INTERCANVIS AMB LA VEU

Vist i revisat el catàleg i sotmès a revisió, es decideix proposar el canvi de la Clarisa pel nostre vell Porompompeu Fava. Tot pot fer la seva falta.

L'ETA? EL GRAPO?

Resulta que el passat mes de novembre, els cantants de la Coral Ariadna visqueren uns moments de pànic. A l'anar al local on fan l'assaig cada dimecres, es trobaren que alguna mà havia «polit» el local: estava net com una patena! A més a més de poder veure l'exterior a través dels vidres (mira que bruts els de la Coral, no netejaven ni els vidres...) van trobar totes les parets netes de paperassa (per paperassa s'entén els programes de concerts realitzats, els programes de la Coral Infantil).

Els de la Coral van quedar esglaiats i les seves mirades es dirigiren tot seguit cap a l'arxiu. L'hauran cremat? L'hauran robat? No, l'arxiu, per sort, encara hi era. Va haver-hi alguns sospirs de descans mentre algú exclamava «Haurà estat l'ETA? i un altre «Això és cosa del Grapo...». Però no, més tard es va aclarir tot. No va ser el Grapo, però sí una grapa: la grapa del rector. L'instint de la neteja el va dominar i au, vingal fora tot! La neteja va ser excellent, fins i tot va quedar «polit» un sobre on hi havia 500 pessetes propietat de la Coral Infantil.

Es veu que en això de netejar no hi ha diners que valguin, oi senyor rector?

REFRANY POPULAR

«No hay mal que cien años dure». Però alguns n'han durat quaranta.

A Suècia s'han prohibit les joguines bèliques. A veure si algú es decideix a privar les armes de debò i podrem començar a jugar tranquils.

Volem cridar l'atenció sobre el pa que estem menjant últimament al poble. Les nostres barres tenen una durada de tres hores. És a dir podem esmorzar però no berenar, doncs arribada aquesta hora, semblen talment xiclet.

Si, per casualitat, un els hi fa el comentari, diuen: «Sí, ja ens ho diu la gent, però no sabem pas el que ens passa».

El que ens passarà als consumidors és que haurem d'anar amb la maceta i l'escarpa per desenganxar-nos les barres.

S'ha comentat amb molta poca solta que a La Veu de La Garriga hi havia alguna falta d'ortografia. Com ens mostra la fotografia això va ser degut que el corrector es va trobar amb algun entrebanc burocràtic, perfectament explicable, en els primers números.

JEROGLÍFIC

Entitat de la Garriga a la qual li falta una miqueta per a ésser expressió total de la negació.

Solució: CASI-NO.

SAFAREIG

El 14 de desembre la Comissió d'Hisenda Municipal va fer una infomació pública on es va explicar què era el pressupost municipal, com s'elabora, quines eren les fonts d'ingressos, etc. L'acte va resultar interessant i mereixedor de continuïtat.

L'interès que havia despertat entre la població era gran, ja que en el moment de més animació s'hi van poder comptar fins a set persones de públic. L'Associació de Veïns està fent números per a saber si set és quantitat suficient de mobilització popular per a poder considerar inaugurada una campanya de pressió al govern perquè doni d'una vegada els diners que deu als ajuntaments.

La campanya potser no, però amb quatre més es faria un equip de futbol.

TRÀGIC ACCIDENT FERROVIARI

Organitzat per

LA VEU DE LA GARRIGA

INFORMATIU GENERAL

DISSABTE, 22 i DIUMENGE, 23 DESEMBRE 1979

Esperem que enguany ningú no organitzi aquestes catàstrofes.

QUE S. ANTONI ENS GUARDI EL POU

Un escolanet eixerit (d'aquells que es foten el vi) ens ha dit, i no sabem si és veritat, que al senyor rector se li va glaçar l'aigua per beneir i ràpidament va haver d'anar a buscar-ne del Pou Calent. Els rucs també tenen dret als banys termals!!

NOU SECRETARI

Dos Echevarrias tràgicament accidentals ens els han canviat per un de sol i segons un conseller de Lliçà d'Amunt és d'Alianza Popular. Embolica que fa fort!!

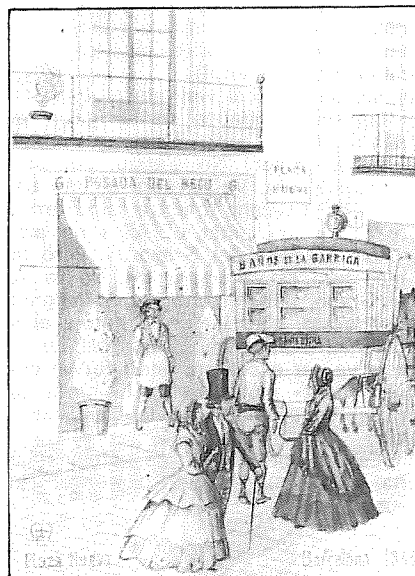
EL SANTA DIGNA TÉ MÉS CAVALLS

Tenim nou Santa Digna!! Això sí que són progressos! En Santa Digna ha adquirit un flamant i lluent «Pegaso». Malgrat tot nosaltres ens adherim a la campanya d'estalvi d'energia i ambient net i preposem el retorn del model original.

TERMINOLOGIA POLÍTICA

CORT f 1 lloc tancat a peu pla de la casa rural destinat al bestiar gros i menut, proveït de menjadores, abeuradors i jaços. Estatge molt brut, mancat de netedat (Gran Enciclopèdia Catalana, volum V, pàgina 647).

CORTS f Plural de cort.

Gigi

Garden Shop

ARTICLES DE JARDI

PLANTES I MAQUINARIA

Bany, 6

biblioteca de "la Caixa"

noves adquisicions

SECCIÓ INFANTIL

Les aventures del Dr. Calbot el Savi de Vallvidrera
 Jo, més dues... fan cinc!
 Festes populars de Catalunya
 La capseta dels Reis d'Orient i altres contes
 Un conte del mar
 El cavall encantat i altres contes
 El més petit de tots
 Margarida
 On és la Maieta
 En Teo a la neu
 En Teo va al circ
 Les tres taronges de la vida
 Itawa
 Buscant un món
 El savi Rei Boig i altres contes
 Bon dia estimada balena
 Els nens de la meva escala i dites d'infants
 Les noves aventures d'en Miquel
 Vol de nit
 Asterix el Gal
 Asterix al país dels helvecis
 Asterix el Galo
 Asterix en Bèlgica
 Los apuros de Guillermo
 Guillermo y el explorador
 Guillermo y los cantantes «yé-yé»
 Oscar Kina y el laser
 Esta manzana tiene manchas rojas
 Yo puedo ayudar
 Cuando salgo a jugar
 Tina se pone gafas
 Tina puede hacer muchas cosas
 Pumuky y el títere
 Pumuky y el fantasma
 Kasperle en el castillo de Altocielo
 Kasperle en la ciudad
 El libro de los derechos del niño
 Grandes hombres
 Nacimiento de una ciudad romana
 Nacimiento de una ciudad moderna
 Nacimiento de una catedral
 Nacimiento de una pirámide
 Adivina adivinanza

¡Largar amarras!

Federico García Lorca y los niños
 Los niños de los cuentos
 Los niños que no eran como niños
 La niña sin nombre
 El niño llorón
 El niño que tenía dos ojos
 El niño y el robot
 Los niños que no tenían escuelas
 El pueblo que se quedó sin niños
 El niño gigante
 La niña invisible

TEATRE INFANTIL I JUVENIL

L'invent
 El Rei Midas
 El generalet
 Les dones sàvies

NOVEL·LA JUVENIL

Consuelo para Peter
 Ishi, el último de su tribu
 Danny campeón del mundo
 Cuatro amigos en los Andes
 El superfenomen

OBRES GENERALS

Historia general de las civilizaciones;
 8 vol.
 Almanaque mundial 1979
 Gran Enciclopedia Catalana; 12 vol.
 Enciclopedia Universal Ilustrada; Suplemento 1971-1972
 Diccionario de símbolos
 Enciclopedia de E.G.B.; 10 vol.
 Gran Enciclopedia Larousse
 Historia y Filosofía de la Ciencia
 Llibres infantils, juvenils i didàctics en català
 Elogi a la paraula i altres assaigs

FILOSOFIA

El simbolismo en general
 Psico-yoga
 Introducción a la psicología del niño;
 2 vol.
 Diccionario de Filosofía
 Parapsicología
 El Zen
 El problema homosexual

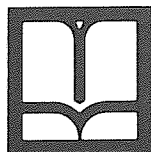
Introducción a la lógica formal
 Amor y responsabilidad
 Estudios de sexología

CIÈNCIES SOCIALS

Fires y mercats a Catalunya
 Els Ateneus Obrers i la Cultura Popular a Catalunya
 Vint anys de resistència catalana
 Història de les Institucions i del Moviment Cultural a Catalunya
 Calendari de llegendes, costums i festes tradicionals catalanes
 L'Escola i les seves alternatives de poder
 El Dret Civil Català avui vigent
 Comentario sistemático a la Constitución
 Ser padre en la actualidad
 El libro de la sociología moderna
 La demografía
 La población española
 Sistemas políticos actuales
 Historia de los achos económicos contemporáneos
 El Movimiento Obrero en la Historia de España; 3 vol.
 Marxismo
 Breve historial del Socialismo
 Manual de Historia Económica de España
 Cambio político y actitudes políticas en la España del siglo XIX
 En torno a los orígenes de la Revolución Industrial
 Manual de Formación Municipal
 A.B.C. de los padres
 Frente a nuestros hijos
 Educación familiar del subnormal
 El arte en el niño en la edad preescolar

FILOLOGIA

Antropología de la mujer
 La lengua occitana
 ¿Qué es la lingüística?
 Gramática catalana
 Diccionario Anaya de la Lengua

OBRA CULTURAL

DE LA CAIXA DE PENSIONS PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

de Catalunya i Balears

PORTEM AL POU...

A La Garriga, la crisi del sector tèxtil que travessa Catalunya, ha passat a tenir un nom i uns protagonistes: **Comèrre**. La fàbrica que estava funcionant des del 1918 al nostre poble, ha tancat les portes i moltes famílies garriguenques se'n veuen afectades.

Els treballadors han intentat explicar a la població la seva situació laboral per mitjà d'un parell de pancartes i unes quantes octavetes i, El Pou, ha intentat d'esbrinar-la a fons, interrogant **—sense cap intenció partidista—** tots els protagonistes, tant de la part empresarial com de la part productiva. I, com ja va essent habitual en aquesta secció, **diferents entrebancs per part dels entrevistats ens han impedit que la nostra informació fos tan completa com hauríem desitjat**. Aquesta és la raó d'alguns interrogants que ens queden oberts sobre el tancament de la citada empresa, algunes actuacions anteriors i posteriors a aquest tancament i **—sobretot—** l'actual situació legal de la fàbrica, doncs no hem tingut accés a cap tipus de document acreditatiu.

D'entrada, per a l'entrevista amb els treballadors, van ésser necessàries dues convocatòries. A la primera només van assistir-hi els tres delegats sindicals i una treballadora. Una vegada explicat que el sistema d'entrevistes del Pou és sempre obert a tothom sense discriminació, va poder fer-se la segona convocatòria a tots els treballadors que van voler ser entrevistats.

L'entrevista que reproduïm va ésser feta al pati de l'empresa, després d'assistir a una assemblea de treballadors, al costat de la furgoneta on aquestes fan guàrdia des del passat mes d'octubre. El problema que es discutia era què calia fer d'ara endavant, doncs ja s'havia aconseguit el carnet d'atur. Les treballadores van decidir continuar la guàrdia i les accions legals pertinents per tal de cobrar els **11 milions —per setmanades i pagues extres—** que l'empresa encara els deu.

Abans de començar a preguntar, un home se'ns acosta i ens diu: «**Em dic**

Joan Vinyes i Comes i ja podeu publicar que aquell tros d'allà és meu i se'm deuen sis mesos de lloguer.»

POU. —Quan va començar el conflicte?

Treballadores. —El conflicte empezó a partir del mes de setembre de 1977 pues estuvieron cuatro semanas sin pagarnos. Y luego, ni aumentos de jornal, ni beneficios, ni nada. En Navidad y vacaciones nos pagaron la mitad.

POU. —Quina era la vostra actitud?

Treb. —Trabajábamos normalmente. Nos decían que se arreglaría. Esperábamos que se arreglara pacíficamente. Que lo arreglaran ellos. Nos engañaban para que trabajáramos.

Treb. —Deien que no tenien diners.

POU. —Per què va començar la vaga a partir d'octubre del 79?

Treb. —Porque ya subía mucho lo que nos debían y si seguíamos así no íbamos a cobrar nada.

Treb. —Cada vegada cobràvem menys, de setmanada.

Treb. —Después de venir de vacaciones, este año, cobramos semanas de 400 pesetas. Después dijeron que se habían equivocado; fuimos al Banco y nos dieron 1.200 o así; si no lo hubiésemos reclamado...

Treb. —Dieron 400 pesetas a las tejedoras y 300 a las otras, y esto después de un mes sin cobrar.

POU. —Vau estar d'acord en fer les vacances sense cobrar?

Treb. —No estábamos de acuerdo pero no teníamos más «pebrots» que aguantarnos. Si trabajábamos tampoco íbamos a cobrar.

POU. —Què va fer a partir del mes d'octubre?

Treb. —Empezamos a trabajar a bajo rendimiento, y así y todo nos exigían que trabajáramos. Se ponían en plan control, como si fuéramos las Kunta Kinte y hasta nos abrían los lavabos para ver si estábamos dentro, y ellos se pasaban las horas hablando en el despacho.

Treb. —Había algunas que aún querían seguir trabajando por 1.500 ptas.

POU. —Quan van sortir les octavetes?

Treb. —Cuando vimos que con el bajo rendimiento no nos pagaban, nos declaramos en huelga general. De bajo rendimiento estuvimos tres o cuatro semanas y no nos pagaron nada.

Treb. —A partir del 1 de octubre empezamos un paro intermitente, hacíamos tres días de huelga y dos de trabajo a bajo rendimiento. Así estuvimos tres semanas y tampoco nos pagaron nada.

Treb. —La última semana de octubre nos cerraron la puerta.

Treb. —El día 11 de octubre cuando llegamos a las cinco de la mañana nos amenazaron con llamar a la Guardia Civil si no empezábamos a hacer funcionar los telares.

Treb. —Nosotras no tuvimos ningún miedo porque habíamos ido a dar el parte a la Guardia Civil antes que ellos nos lo dijeran.

POU. —Quin dia va trobar la porta tancada?

Treb. —Después del Pilar cerraron las puertas con un hierro por dentro para que no pudiéramos entrar.

POU. —Què va fer vosaltres?

Treb. —Van començar a fer les guàrdies aquí fora. Portàvem els cotxes i els aparçàvem a la porta.

Treb. —Las guardias son para que no saquen la maquinaria y nos paguen lo que nos deben. Queremos cobrar los 11 millones que nos deben.

Delegat. —Hi ha una demanda de cinc milions i «pico», hi ha una altra demanda de dos milions i una altra. En una està embargat el terreny i en l'altra la maquinària.

EL CONFLICTE DE COMÈRE

POU. —Els delegats us havien avisat d'aquesta situació anteriorment?

Treb. —Sí, nos habían explicado la situación pero seguíamos trabajando porque creíamos que a las buenas se arreglaría. Hasta que fue imposible seguir.

POU. —Esteu en algun sindicat?

Treb. —Sí, som d'U.G.T. unes, d'altres de Comissions i d'altres no són de res.

POU. —Com us han ajudat els sindicats?

Treb. —Nos han dado el papel y el local para hacer las octavillas.

Treb. —Los abogados de U.G.T. y de Comisiones se han portado muy bien. Un día vinieron aquí a la empresa a ver si se podía llegar a un acuerdo.

Delegat. —Pero nosotros pensamos que los sindicatos iban muy despacio y cogimos un abogado particular. Creíamos que se solucionaría todo más rápido lo cual tampoco ha sido.

POU. —La gent del poble com ha reaccionat davant la vostra situació?

Treb. —Unas personas han respondido en contra y otras a favor.

Delegat. —El pueblo se ha mantenido al margen.

POU. —Quants anys portàveu treballant a l'empresa?

Treb. —Hi ha gent que porta uns vint-i-set anys. D'altres, la majoria, de set a quinze anys.

POU. —Havíeu tingut conflictes anteriorment?

Delegat. —Sí. Yo propuse elecciones en la empresa y me lo negaron. Me echaron a la calle, pero fui al sindicato y les obligaron a hacer elecciones. Después me admitieron de nuevo.

POU. —Quant treballadors esteu afectats?

Treb. —En el taller somos unos cuarenta. Seis o siete hombres y el resto mujeres. Trabajábamos en tres turnos. Últimamente sólo había unos dos administrativos que no se han solidarizado.

POU. —Com organitzeu les guàrdies?

Treb. —De dos horas y tres o cuatro personas a la vez.

Treb. —Llevamos aquí desde que cerraron la puerta y estamos dispuestas a estar en la furgoneta hasta que nos den lo nuestro.

Treb. —Ellos dicen que nosotras tenemos la culpa de haber cerrado la fábrica, pero ellos se tiraban todo el rato sentados en el despacho hasta cuatro horas hablando y no se preocupaban de pagarnos. Nosotras teníamos frío y humedad, y ellos, estufa.

POU. —Com heu aconseguit el carnet d'atur?

Treb. —Los delegados nos han solucionado todo. Los papeles los hemos llenado nosotros. Si no nos llegamos a mover no cobramos nada. **No sabíamos ni que nos habían dado de baja.**

POU. —Hi ha solidaritat entre vosaltres?

Treb. —Hay unas cuantas que se tiran para atrás.

Treb. —No. No es que se tiren para atrás, es que quieren que hablemos por ellas.

POU. —Quant temps resistireu així?

Treb. —Toda la vida si es necesario.

Treb. —Todo el tiempo que haga falta. El turrón, desde luego, lo cominós aquí.

Delegat. —Se procurará llegar a un acuerdo con la empresa y pensaremos otro tipo de acciones.

POU. —Quants telers hi ha dins la fàbrica?

Treb. —Cuarenta y tres telares que no queremos que saquen.

POU. —Hi ha d'altres fàbriques a La Garriga en la vostra situació?

Treb. —Hay la de los hilos, que están peor que nosotros.

Després de parlar informalment amb un dels administratius que casualment es trobava dins l'edifici de Comère, i que ens va expressar la seva preocupació pel tancament de la fàbrica —«sóc un treballador com els demés»—, ens va dir, vam anar a veure la Srta. Josefina Comère per poder informar des del punt de vista de la part empresarial.

L'entrevista va reduir-se a una xerrada informal, al llarg de la qual la Srta. Comère ens va asabentar que:

1.er Els dos accionistes que juntament amb ella formaven Josefina Comère, S.A. van cedir les seves accions en el mateix moment que ella a la Societat Anònima, per tal que els obrers poguessin cobrar, de l'embargament, el que l'empresa els devia.

2.^{on} L'empresa havia entrat dintre del Pla de reestructuració del sector tèxtil des del 28 d'agost del 1978.

3.er El Sr. Moya, director de l'empresa, en cap moment ha estat accionista de la mateixa. És un treballador més, amb drets cedits per la Sra. Comère per a vendre el que calgui per tal d'indemnitzar a tothom.

El Comité Lateral del Pou...

L'ASCENSOR

Ja ens ha costat ja, aquest mes anar a l'ascensor. I si ens treuen els fossibles i ens deixen tancats allí pels segles dels segles...? i si l'alcadessa ens passa pels nassos les faldilles que es va posar el dia de l'arribada de la Volta...? i si surt en Pardo? Tot compungits, i empesos (1) per l'obligació que hem contret envers tu —amic lector— anem cap a l'ascensor. Nois... ja hi podríem haver dut la carmanyola, perquè... una hora, dues... cinc... i per l'ascensor no hi pujava ni en Carreru Blancu. Bé, demà hi tornarem. I tal dit, tal fet. A l'Ajuntament de gent ja ni anava, ja... però tothom pujava per l'escala temerosos d'ésser entrevistats pel POU... Sembla ser que amb els diners que s'estalviaran installaran un nou ascensor en un indret inhòspit i amb un cartellet que dirà «Ascensor només per a consellers i submarins —més consellers encara— del poder».

Avorrits de tanta espera, ens vam asseure en un paquet que hi havia. Un paquet com els d'abans, fet a l'antiga manera, amb mocador de fer farcells i tot; resumint, un paquet com cal, a la catalana, deixat o oblidat per algú d'aquests que es veu que van per feina. La cosa doncs, semblava d'alt contingut polític, i l'obrírem ràpidament, després de molt d'esforç, ja que aquesta gent deixa les coses molt ben lligades.

—Carat, la gàbia de L'Ester Camp!

—No me'n parreu, fa cinc mesos que ja sóc aquí i si no hi ha una ànima caritativa que em rescati, sembla que en tinc per temps.

—I com és que t'estiguis aquí?

—Anava jo de la mà de la padrineta Ester, que em volia promocionar en un Ple. Però quan s'introduïa en l'ascensor, heus aquí que en Sunyol de manera imperativa exclamà: «Surt d'aquí boja! no veus que si hi ha els del POU... quedarem retratats?». Llavors ella va sortir fent una gambada com les de la Mari Sampere quan fa el pallaso anunciant accions de la Banca Catalana (però amb ulleres).

Vaig ser seduïda i abandonada i «a tota hora de dia i de nits sento com butzinen en mes urelles aquelles terribles» i cruels: Surt d'aquí! deixa la gàbia! que ens l'empalmarem.

—Què se sent després de tants dies d'estar dins de l'ascensor?

—La terrible sensació de no poder satisfer una voluntat de servei envers el poble i els seus gos-

sos, la terrible sensació de no poder fer país, de no poder participar en l'oposició clara i catalana de Convergència i Unió.

—Veiem que estàs molt concienciada.

—Sí, i no estic gens d'acord amb que per primera vegada en 40 anys els mateixos gossos no puguin autofinanciar-se l'extermini dels que per rastres, sarnosos o abandonats desprestigiaven el seu status (2).

—Quina és la teva posició?

—Aquesta reclusió m'ha servit per a meditar. Veig que durant el franquisme l'Ester ja s'havia distingit en les organitzacions de masses, concretament en la S.P.A.P. (3), mobilitzant i organitzant els animals de Catalunya; però trobo que ha seguit una política elitista, capant només els gossos pobres i venent a casa seva bolsos i maletes de pell d'animals de tota mena. Aquestes greus contradiccions són les que ara m'empenyen a prendre noves posicions.

—Concreta el teu programa d'actuació a partir d'ara.

—En principi només pretenc: sortir d'aquí; presentar un memorial de greuges contra l'Ester i tots aquells que han provocat la meua reclusió; i seguir la via de la revolució de masses organitzant una concentració d'animals i gàbies davant be ca l'Ester.

Nosaltres sortim de l'ascensor amb la gàbia a les mans i la lliurem —visca la llibertat!— a Don Caporal i al senyor Cervantes que amb aquestes coses hi ha tingut molt temps la cama trencada, evitant així un greu problema d'ordre públic.

Els ascensoristes locus

- (1) Vegeu «Diccionari general de la llengua catalana» pàg. 673. Entrada n.º 7, 1.ª columna.
- (2) L'Ester Camp va presentar una proposta en un ple, en la qual sollicitava que els gossos paguessin un impost que serviria per a fer unes gàbies que instal·lades en l'escorxador servirien per tancar-hi uns quants dies els gossos abandonats i que passat un temps, si ningú no els reclamava, serien vilment passats per les armes.
- (3) Societat Protectora d'Animals i Plantes.

PAPERERIA

LLIBRERIA

JOGUINES

OBJECTES
DE REGAL

CALÀBRIA, 104
TELÈFON 871 47 74

Digna

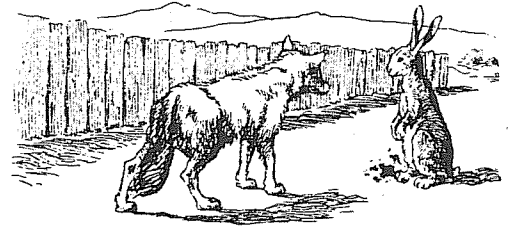
EL GOS

Quan veus un gos abandonat
 et diu ben clar qui era l'amo
 ell mai no l'ha pas estimat
 quan l'ha deixat sense cap emparo.
 Com l'infantó que cau i plora
 quan ell jugava tan feliç
 el gos també sofreix i plora
 i també ell té sentits.
 Molt més seriós que no pas fent broma
 digué un poeta famós:
 quan més conec jo a l'home
 molt més estimo el meu gos:
 El ca no entén de covardia
 i és de l'home gran amic
 més... té coratge i valentia
 per fer-ne front a l'enemic.
 Ell no en fa dues cares
 i estima de debò
 i si tu mai no l'enfades
 no cal que li tinguis por.

L'escopeta i el sarró
 no té valor pels caçadors
 si endemés de l'afició
 no tenen cartutxos ni gos.
 El captaire mai està sol
 tenint el gos al seu costat
 doncs li serveix de gran consol
 i queda ben acompanyat.
 A les ovelles encamina
 el gos pels prats a pasturar
 i si alguna s'esgarria
 el ca corrents la fa tornar.
 També del cec en fa de guia
 fent-lo passar pel bon camí
 i per creuar la voravia
 el cec al gos ha de seguir.
 L'animaló obediènt
 del seu ambient és marginat
 i tot fent-li menyspreu la gent
 sovint en surt «cua llevat».

No coneix ell, rics ni pobres
 per la seva posició
 ni que li donguin les sobres
 si no el tracten millor.
 Si el gos més clar parlés
 tot seria poesia
 mentre que l'home després
 lladraria, lladraria.

Ramon Mercader

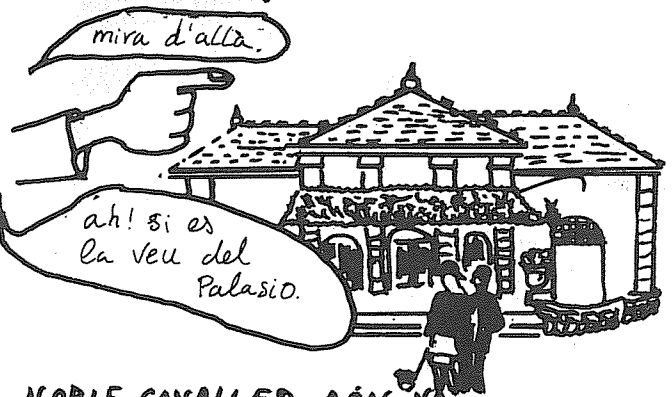

UNA PETITA POLSEGUERA
 SURT DE L'HORIZÓ

SENS DUBTE ÉS UN CAVALER A CAVALL
 ... PERÒ... NO ÉS NI UN CAVALLETER NI
 UN CAVALL COM UN ALTRE NO SÓN
 UNA PARELLA A GALOPE TENDIDU

I AQUESTA "VEU" TAN HORROROSA
 D'ONSURT?

L'HI PREGUNTAREM AL NOBLE CAVALLETER AÓN VA.

adéu a can xic corder

Les taules de marbre. Els gots de vidre estranyament gruixuts de baix, prim a la meitat i més amples a la boca. El billar. La brisca, la manilla, la botifarra, i l'aire ple de fum, d'aquell inconfundible cafè de Can Xic. Aquí senyores i senyors, s'ha parlat de conills i de gossos caçadors. Hi ha hagut baralles i amistats estretament lligades per hores i hores de fer de cul de cafè. Hi ha gent que hi ha deixat més d'una vegada la setmanada, en una mà de poca sort. Quantes coses més? Aquí s'ha conspirat, i en certa manera ha estat el cafè de les esquerres. I s'han fet concerts, i s'ha cantat en el darrer adéu, el Cant dels Segadors. Barretines i Senyera: molts que no han pogut ser-hi en el moment del comiat de Can Xic, els hauria agradat veure-ho. I és que aquells culs de cafè, gorra i calinquenyo, eren aimants de les coses planeres. Quan s'enderroqui Can Xic Corder, alguns garriguencs perdrem una mica els senyals d'identitat d'aquesta Garriga.

Com que aquests dies hem escoltat moltes anècdotes de Can Xic, no vindrà d'aquí unes quantes més. Fem-ne record.

Una 1.ª història: El dia 8 de juliol de 1836, l'autoritat ordenà a Magí Miró que «dins lo termini de tres dies junt ab Genís Arenes, Josep Serratacó i Josep Serra i Ternes, (fes) la paret per tancar-se en lo camí de la casa nova, al costat de la de Isidro Forcada i la del Xic Corder, a igual alçada de aquelles, espitllerada». Això succeïa a la 1.ª guerra carlista, i la Garriga pel que consta a la documentació de l'Arxiu Municipal, no es trobava massa ben fortificada, per la qual cosa l'autoritat volgué enfortir les parets del costat de Can Xic. Devia anar bé car a la nit del 20 al 21 del mateix mes, es presentaren a la Garriga, prop d'uns 600 carlistes, i van estar al po-

ble, en la tarda del 21, atacant els forts, però havent de marxar després d'haver cremat part d'una casa de camp i una altra del carrer, així com les portes de l'entrada d'aquest carrer per la part de Vic, fent foc a altres, i robant i maltractant a gent.

Una 2.ª història: Més curta. A la relació de primeres fàbriques garriguencs, i entre 1885-1895, ens apareix a Can Xic Corder una fabriqueteta de teixits. De totes maneres, poca incidència devia tenir, i potser preveient la crisi del tèxtil dels anys per exemple, 60, 65, 70, 75 i 80 —veurem el 85—, van plegar veles abans de la malura. És a dir, van tenir bon criteri.

Una 3.ª història: La Margarida de Can Jan Fortuny —que per cert era filla del Comandant Carlista Ventura, i mare per segones núpcies d'en Miquel i en Nicolàs Andreu Ventura (Can Tricató i Can Nicolàs)— es casà als 16 anys amb un noi de Can Xic Corder. Va tenir una nena —la Consuelo—, però enviudà immediatament. Segons la tradició oral, jugava aleshores al carrer i optà en no tenir cap dot a la casa, per deixar Can Xic i marxar a Terrassa, on casà de nou, aquesta vegada amb un contramestre d'una fàbrica tèxtil. Aquests són els meus besavis per part de mare, encara que suposo que això no us interessa ni gens ni mica, encara que com comprendreu, a mi sí. Una història, vaja, dels anys 1880-1890. Gairebé 100 anys escolats.

Bé, acabem. Algun dia hauríem de fer una història entre tots, de dades i records que es van perdent. Aquests mesos ho hem fet amb Can Xic Corder. Qui més en sàpiga, que més en digui. Potser així aprendrem a veure en la història quelcom més que cronologia. I fins i tot potser farem romandre edificis, sense perill d'enderroc, i amb gust de senyera, segadors i calinquenyo, que no de Pink Floyd i porro. Per què no? És una proposta...

Joan Garriga Andreu

LYDIA

TEIXITS

Barcelona, 21 GRANOLLERS

RECORDANT EL PASSAT DIA 4 DE NOVEMBRE DE 1979

Benvinguts i una salutació, amics tots:

Avui, el dia de l'adéu al nostre cafè Cine Círcol de Recreú, és per nosaltres ciutadans de la Garriga, principalment els de la tercera edat, un greu cop d'acomiadament, ja que des de la nostra infantesa que en tenim uns grats records. Això havia semblat un Casal pels nostres pares, avis i també per nosaltres, ja que en ell hi havia cinema, teatre amb diversos espectacles, ball i cafè.

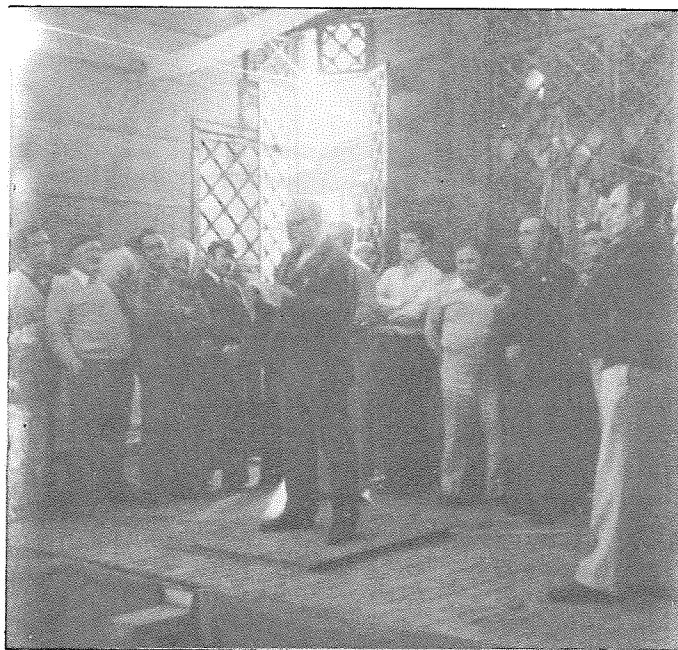
Recordo que en l'intermedi del cinema feien «varietés» i jocs de mans. Recordo que havien fet en cinema mut, les pel·lícules: «Quovadis», «Los últimos días de Pompeya», «La mal querida», «Ravengar», «Rocamble», «La moneda rota», «Nerón y Agripina», «Los miserables», «El Conde de Montecristo», «Terra Baixa», etc. També les pel·lícules còmiques fetes per Salustiano, Max Linder, Charlot, El i en Pamplines. També, tres dies a la setmana es feia cinema al cafè.

En fi, pels qui som un xic closcats, ens sap molt greu l'adéu a Can Xic, doncs hi havíem passat estones molt agradables.

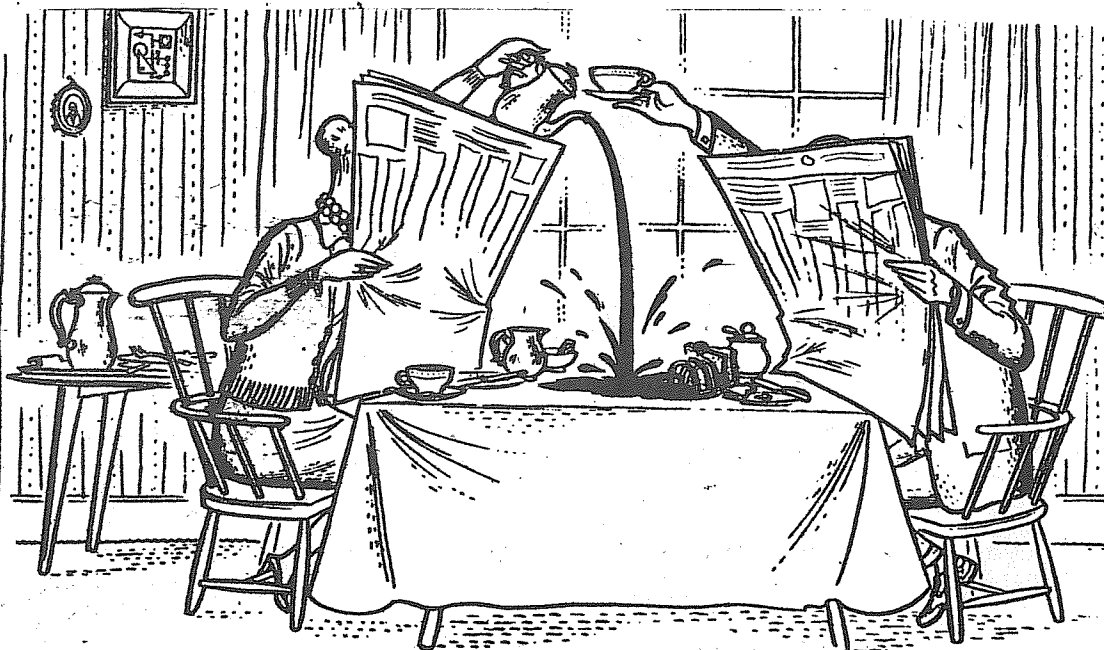
Felicito i felicitem tots els organitzadors d'aquesta festa tan memorable, i gràcies.

Us ha donat aquesta orientació, el vostre amic:

ANTONI ABANCÓ

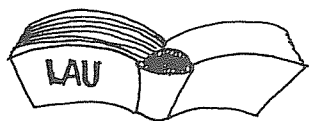

ESCENA TÍPICA D'UNA CASA GARRIGUENCA AL REBRE (Per fí!) EL DARRER NÚMERO DEL POU...

Llei Autònòmica Univeritària

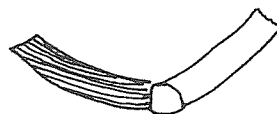
1

2

3

4

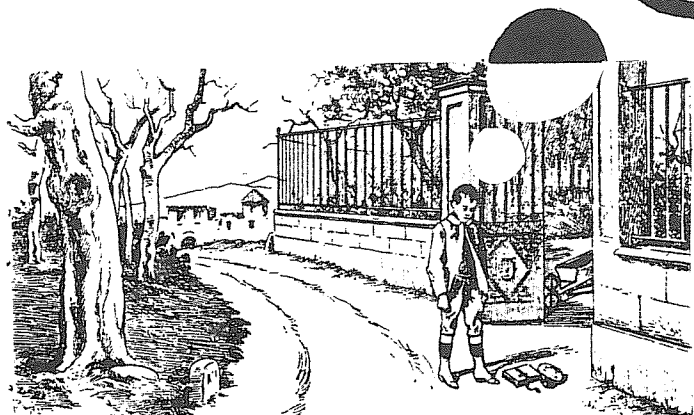
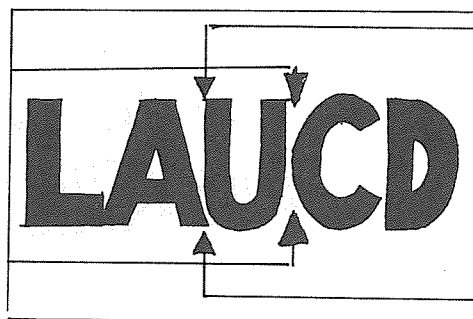
5

6

LAU DEAMUS IGITUR

TESSERAS IACERE

darrera hora darrera hora

La delinqüència ja no és un problema que afecta només a Barcelona. A la Garriga comença a fer estralls. La setmana passada varen ser robades unes quentes torres del Padró, i la vox populi diu que en una d'elles, que està en construcció encara, la del Dr. Montal, els lladres s'hi van cagar.

Continuem amb la delinqüència. Aquesta set hi ha hagut també robatori de cotxes i d'objectes que es trobaven al seu interior. Cal assenyalar que el jove Josep Grau, de 21 anys i un número de la Guardia Civil que anava de paisà varen resultar ferits en un tiroteig, tot perseguint els qui van robar el cotxe del primer, que es trobava aparcat al davant del Bar de la Plaça. En el tiroteig també va resultar ferit un dels delinqüents.

Els treballadors de NOVALUX IBERICA, S.A., empresa ubicada en el Polígon Industrial del Congost, es varen manifestar pel tancament de la fàbrica ocorregut amb motiu de les negociacions pel Conveni. La manifestació, una de les més grans que hem vist al poble, recorregué part de la població, concentrant-se al davant de L'Ajuntament i pujant una comissió per entrevistar-se amb l'Alcalde, que els hi va oferir la seva ajuda i mediació.

La última setmana de Gener ha estat marcada per la protesta massiva contra les lleis d'Ensenyament que el partit del Govern, la U.C.D., presentarà al Parlament.

A més del Projecte de Llei d'Autonomia Universitària, el més conegut de tots, la protesta es també contra els projectes de Llei de Financiament de l'ensenyament i contra l'Estatut de Centres no Universitaris. L'Institut de la Garriga i el de Granollers s'han unit als dies de vaga que a nivell de tot l'Estat Espanyol duen a terme els professors i alumnes d'Instituts contra aquestes lleis que beneficien clarament l'escola privada i no ajuden a solucionar cap dels greus problemes que té plantejats avui dia l'ensenyament estatal.

Reunits els estudiants universitaris de La Garriga el 28 de gener, manifestem el nostre rebuig total al projecte de llei "D'Autonomia" universitària. Pensem que atempta fonamentalment contra el dret d'autogovern de la Universitat i contra l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Demanem a més, la col.laboració de la població de La Garriga i la comarca en els actes que es realitzaran contra l'esmentada llei i que pensem són d'interès de tota la comunitat.

Reunió oberta
d'universitaris de La Garriga
(Vallès Oriental)

IMPREMTA RÀPIDA - OFFSET
FOTO-ESTUDI - MATERIAL FOTOGRÀFIC

Calàbria, 12 Tel. 8714180 La Garriga

Guardis

PERRUQUERIA

Emmy

Carrer de la Cava
LA GARRIGA

CAN PERRIS

ANNI

LLENCERIA FINA

C/ CARDEDEU, 22

boutique d'infants
el niu

Calabria, 63

Telefon 8715048

LA GARRIGA

Codina y Ballús

C. Baños, 22 - Torrent dels Murrís, 54 - Tel. 871 45 32 - LA GARRIGA

ALIMENTACIÓ
LLUÏSA

Calàbria, 16 - Telèfon 8714790 - LA GARRIGA

restaurant-bar

L'ESCALA

ENTREPANS CALENTS Avda. Cabdill, 23

PLATS COMBINATS

La Garriga